

мѣчители-тѣ гы умъртвихъ най-сѣтнѣ съ мечь. Бланина бѣше съ прострены рѣцѣ привързана на кръсть и дадена на дивы-тѣ звѣрове; нѣ по-неже тѣ бѣхъ по милостивы отъ челоуѣци-тѣ и никакъ не ѣ повредихъ, оставихъ ѣ за друго тържественно врѣме. Послѣ като опекохъ на желѣзень столъ още двама християне, по име *Атталусъ* и *Александръ*, и гы хвърлихъ прѣдъ звѣрове-тѣ, дойде рѣдъ-тѣ пакъ за неж. Тя съ еднѣ радость като за свадбѣ, отиде на смърть-тѣ си. Тя быде гудена въ еднѣ мрѣжѣ и хвърлена прѣдъ единъ быкъ, кой-то съ рогове-тѣ си, ѣ бодеше и хвърлеше отъ едно мѣсто на друго до гдѣ-то прѣдаде духъ-тѣ си. Съ неж наедно умрѣ и единъ петънадесять годишенъ юношъ *Понтикусъ* слѣдъ като изяви едно юначеско търпѣнѣ. Мнозина християне бѣхъ тѣй варварскы умъртвени, и много погынхъ въ тѣмници-тѣ си.

Въ гоненіе-то кое-то станѣло подъ царствованіе-то на *Северисъ* (203) приелъ и *Ирней* послѣдователь-тѣ на Фотиній мѣченическый вѣнецъ.

По това врѣме за-прѣхъ въ Бартагенъ, (на Сѣверный брѣгъ въ Африкѣ,) мнозина християны. Между тѣхъ намѣрихъ и *Пернетуа*, една

двадесетъ двѣ-годиш-на жена отъ благородно званіе, на кою-то отъ